

проповѣдале по Моравия и по Паннония, е било възвдигнато гонение отъ нѣмското и отъ римското духовенство, които сж глѣдале на славянското просвѣщение не съ добро око. Учениците на великите мъже, като просѣдѣле дълго време заключени въ темниците, биле изгонени изъ гореказанните земи. Между тие ученици са е намиралъ и св. Климентъ, когото Теофилактъ Български (родомъ грѣкъ) нарича „велеученный презвитеръ“. Климентъ, съ Наума и съ Ангелария, дошле въ Бѣлградъ (на Дунавътъ) при Боритикана, който е билъ управитель на тая българска мѣстность, а той ги испроводилъ при Бориса. Борисъ билъ обрадовалъ и посрѣшналъ повите проповѣдници съ отворени обятия. Слѣдъ време (въ 889 г.) той отдѣлилъ отъ своите владѣния юго-западната часть, която са наричала Кутмичевица, т. е. сегашна Македония и Албания (отъ рѣката Вардаръ и Юскюбъ до брѣговете на Адриатическо море, а отъ Авлона нагоре до Черна-гора) и далъ я подъ управленнето на своятъ намѣстникъ Дебета. Заедно съ Дебета отишѣлъ и св. Климентъ, който билъ длъженъ да проповѣда въ тие крайове евангелското учение. Царътъ му далъ три великолѣпни палати въ Деволъ и мѣста за почивка въ Охрида и въ Главеница. Св. Климентъ, по думите на неговиятъ животописатель, употрѣблялъ сичките си сили да просвѣти тоя край, който са намиралъ „въ крайно невѣжественно и почти скотоподобно сжстояние“, ималъ множество ученици по околностите (числото на тие ученици достигало до 3500 души), раскривалъ имъ дълбочините на св. писание, превождалъ и писалъ книги, и пр. Въ Охрида той изградилъ манастиръ и черкова въ името на св. Пантелеимона и послѣ